

[Taanquist]

og så har vi endda endnu kun set begyndelsen. Når regeringens sparekrav til kommunerne for dette budgetår begynder at virke, bliver kommunerne endnu mere klemte, og bedre bliver det ikke næste år, når procentrefusionerne til kommunernes socialudgifter falder bort. Der var faktisk behov for i stedet at udvide statsrefusionerne til også at omfatte rådgivning og vejledning, der er et af de områder, hvor kommunerne er mest trængt i forhold til de handicappede.

Vi ved også, at der er amtskommuner, der har et nødvendigt institutionsbyggeri på programmet i det kommende år, som på grund af regeringens indgreb må udskydes, og også udvidelser på driftssiden må opgives, fordi enhver udvidelse, også for så vidt angår handicapområdet, medfører, at der skal indbetales en tilsvarende bod til statskassen.

Vi havde håbet, at ministerens redegørelse ville give os en anelse om, hvad der ville blive gjort for at skabe fortsat forbedring på alle disse områder. Redegørelsen indeholder imidlertid meget lidt for ikke at sige intet konkret. Den beskæftiger sig hovedsagelig med, hvilke udvalg eller arbejdsgrupper der er nedsat, og hvilke rapporter og betænkninger de til sin tid vil komme med, men vi får ikke ret meget oplysning om, hvad regeringen konkret agter at foretage sig, og der er bestemt ingen visioner i redegørelsen.

Ministeren beskæftiger sig i redegørelsen med det centrale handicapråd, men kommer overhovedet ikke ind på de problemer, som handicaprådet rejser. Det drejer sig ud over de problemer, som jeg har nævnt vedrørende sagsbehandlerne, om, at der er problemer i visitationsprocessen og i samarbejdet mellem sektorerne.

Det nævnes, at handicaprådet har haft mulighed for at gøre sin indflydelse gældende på en række områder. Det eneste af områderne, vi kender konkret, er sagen om bygningsreglementet for småhuse, og her blev handicaprådets forslag totalt afvist.

Ministeren bruger i redegørelsen to linjer på statens specialkonsulenter, men har tilsyneladende ikke opfattet, at det er et af de områder, der har fået en langt større betydning, end man forestillede sig ved udlægningen. Ikke alene varetager de, som det var forudsat, klienternes interesser på klienternes præmisser, men de bliver også i stigende grad efterspurgt af sagsbehandlerne i kom-

munerne på grundlag af deres specialviden på de enkelte handicapområder og på grundlag af, at de ofte er de eneste, der har den nødvendige specialviden.

Der har i særlig grad på de små handicapområder været behov for at trække på de statslige konsulenter. Det kan ikke have undgået ministerens opmærksomhed, at specialkonsulenterne ikke har ressourcer nok til at klare de opgaver, som det er ønskeligt at få klaret, og at de lider under et for stort arbejdspress til skade for de klienter, de skal hjælpe.

Et af de væsentlige problemer er de handicappedes beskæftigelsesmuligheder og deres indplacering på arbejdsmarkedet. Redegørelsen nævner en række af de forslag, der er fremkommet fra Svend Jensen-udvalget om de handicappede og arbejdsmarkedet. Der er tilsyneladende en række gode forslag fra dette udvalg, og når jeg siger »tilsyneladende«, skyldes det, at selv om betænkningen er afgivet allerede i august måned, er den endnu ikke offentliggjort, og den har altså heller ikke været tilgængelig for folketingets medlemmer i forbindelse med denne debat.

Hvad er så regeringens reaktion på de mange gode forslag i denne betænkning, som ministrene jo i hvert fald har kendt i flere måneder? Regeringen vil tage stilling til de forskellige forslag, der er indeholdt i betænkningen – ja, det er regeringens svar, men hvilken stilling er der ikke antydning af. Det nævnes bl.a., at forslaget om personlig assistance i forbindelse med erhvervsudøvelse allerede er behandlet i arbejdsministeriet – ja, og hvilken behandling? Fra en henvendelse til arbejdsmarkedsudvalget fra De samvirkende Invalideorganisationer ved vi, at Svend Jensen-udvalget allerede for lang tid siden har sendt et forslag til arbejdsministeren om en forsøgsordning. Først forsøgte arbejdsministeren at lave en ordning efter jobskabelsesloven. Så blev den ændret. Derefter forsøgte arbejdsministeren at lave en ordning i medfør af reglerne om støtte til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Nu er der heller ingen mulighed dér mere, så vi ved slet ikke, hvad arbejdsministeren vil, og det har vi altså heller ikke fået nogen antydning af i redegørelsen.

Vi havde håbet, at regeringen gennem denne redegørelse ville have beskæftiget sig i højere grad med de problemer, der er ved at